

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2852/2019
28.08.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Весне Поповић, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Ђилас, адвокат из ..., против тужене ББ, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1622/18 од 26.02.2019. године, на седници одржаној 28.08.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1622/18 од 26.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1622/18 од 26.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 566/18 од 13.09.2018. године, дозвољено је преиначење тужбе од 26.07.2018. године. Усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништава одредба члана 8. тачка 1. Уговора о ненаменском готовинском кредиту број .. од 16.03.2012. године, што је тужена дужна признати и трпети. Обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 2.683,02 динара са законском затезном каматом од 17.07.2018. године до исплате, као и на име трошкова поступка износ од 53.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1622/18 од 26.02.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца и жалба тужене су одбијене и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о утврђењу ништавости одредбе уговора о кредиту која регулише накнаду трошкова обраде кредитног захтева и исплати, којом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на другачију одлуку Апелационог суда, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предмет тужбеног захтева је утврђење и исплата, тужба је поднета 19.03.2018. године. Вредност предмета спора означена у уводу првостепене пресуде је 2.800,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора, очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, те је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић